

[Anker Lau.]

råder er det billige og konkurrencedygtige land, vi gerne ville have det skulle være. Så vidt jeg kan se, er omkostningerne her i landet i overkanten og vor tekniske udvikling i underkanten af, hvad der er tilfældet hos de konkurrenter, vi nu skal til at samarbejde med, og det er vel årsagen til mange af de advarende pegefingre, som man fra visse sider rejser i anledning af den foreslåede liberalisering; men det har også været årsagen til, at mit parti gang på gang i de senere år, for øvrigt i mange år, har anset det for rigtigt at få begyndt på at få indført den konkurrence, der kan bremse inflationen, standse stigningerne i omkostningerne og priserne og fremkalde den tekniske udvikling og investering, som er nødvendig, for at vi kan klare os i fremtidens Europa. Jeg kan blot nævne de tanker, som vi for nogle år siden fremførte om at forfølge tekstildeponeringsordningens succes på en række andre områder, samt vort forslag sidste år om som et minimum at tillade en import på mindst 10 pct. af forbruget af alle forskellige varer. Dette ville have givet de truede industrier en opfordring til rationalisering og til forsigtighed med omkostningerne, og det ville have givet dem tid til at indstille sig på det nye. Men disse tanker blev forkastet også med retsforbundets og de radikales stemmer.

I dag stilles vi så over for en om ikke tilbunds gående, så dog dybtgående importfrigørelse, som vi hilser med glæde, men som visse industrier trods toldforhøjelser måske dog kunne have ønsket i højere grad at have forberedt sig på. Jeg tvivler imidlertid ikke på, at den dygtige danske industri, med dens dygtige arbejdere, netop vil formå at benytte sig af det, der nu sker, som en løftestang til den konkurrencedygtighed, alle erkender er nødvendig.

Hvad enten man mener, at de seks eller de syv er det rigtige for Danmark, tvinger det større markedssamarbejde os nu til at prøve på at indrette os nogenlunde på linje med vore partnere, og det er alene dette, der er grunden til, at vi har disse lovforslag på bordet i dag.

Der er vel ingen, der for alvor tænker sig muligheden af, at den nuværende regering trods vor udmærkede valutastilling ville have foretaget så stort et skridt i

retning af liberalisering uden denne foranledning. Særlig bittert må jeg synes at toldlovforslaget må forekomme de to små regeringspartier. Vi mindes alle meget stærke udtalelser om tolden. Jeg tror, de nåede en vis kulmination under finanslovdebatten 1952-53, hvor det daværende ærede medlem hr. Viggo Starcke udtalte de meget stærke ord (folketingets forhandlinger 1952-53 sp. 124): „Told har fanden skabt — med den højtærede formands tilladelse“. Det er dog alligevel udtryk for den vurdering, som man dengang i et af regeringspartierne lagde til grund for selve problemet.

I anledning af den højtærede handelsministers fremsættelse skal jeg gøre nogle enkelte bemærkninger om visse enkeltheder inden for valutaloven. Jeg skal ikke kommentere oplysningerne om de såkaldte liberaliseringer, som har fundet sted uden egentlig forhøjelse af procenten; jeg tror ikke, de har betydet alverden, men jeg har ikke noget imod at erkende, at noget smidigere synes det hele at have virket. Derimod er der nok indført visse praktiske ting, hvis nytte begynder at vise sig også for arbejdet i dette høje ting. Det gælder bl. a. den overensstemmelse, der er tilvejebragt mellem Bruxellesnomenklaturen og varedirektoratets fortegnelse, men jeg må rigtignok advare mod at tro, at disse praktiske ting og deres betydning er slået igennem overalt.

En kollega har henvendt sig til mig med et eksempel, som han hævder ingenlunde er enestående. Det drejer sig om en lille fiks gavepakning med 3 små lommeterklæder anbragt på et lille Disneydyr. Spørgsmålet var nu, om denne lille ting skulle indklarerer som lommeterklæder eller legetøj. Toldvæsenet fastslog skriftligt, at det var lommeterklæder, hvoraf der skulle betales 12½ pct. i told og afgifter efter loven, altså på friliste. Så var der en tolder i Jylland, der ikke var enig i dette. Han spurgte varedirektoratet. Her ville man lige så bestemt fastslå, at selv om nomenklaturen og varelisten skulle dække hinanden, var det lille dyr legetøj, og der skulle kun betales 10 pct. i told af det, men til gengæld kunne det kun komme ind i landet mod dollarpræmiering. Jeg er ikke i tvivl om, at handelsministeren vil erkende, at et arbejde i erhvervslivet under sådanne vilkår er